

CUVÂNT INTRODUCTIV

Generalul Costică Voicu, autorul acestei cărți, care a trăit o viață întreagă în Poliția Română, dă curs liber gândurilor, ideilor și trăirilor sale, multe dintre ele refulate în cotloanele tainice ale subconștientului, fără ca sabia cenzurii să-i provoace temeri.

Rândurile Generalului, Profesor Universitar dr. Costică Voicu cuprind o parte din amintirile luminoase ale adevărului ce pătrunde în sufletele cititorului unde vor naște și vor alimenta speranțe nobile.

Această lucrare ne dovedește că domnul Profesor Voicu este un personaj viguros și uman care a rămas ca o cărămidă de bază în educarea multor generații de polițiști. Ea este construită în jurul unei idei fericite care este mai mult decât pare deoarece adaugă negreșit plusvaloare tuturor celor care decid să o deschidă pentru delectare, contemplare și meditație.

În zorii noii ere informatice, lucrarea dăruită de autorul tomului monografic, reprezintă un vestigiu valoros legat de virtuțile contemplativ interogative ale spiritului și comportamentului, scrisă în scopul deslușirii pentru sine și pentru ceilalți câte ceva din mecanismele complexe ale dreptății.

Suma inimitabilelor sale viziuni șoptite, rostite și scrise reprezintă zestrea înțeleaptă a omului dreptății, lăsată spre desfătarea celor care sunt curioși să-i întoarcă paginile pentru a descifra povestea minunată încă ferecată, cu privire la aroganță, fraudă și lăcomie nesăbuită.

Scala pe care o contemplă și o reflectă este atât de mare încât ne deformează totul, dar mai ales percepția, raționamentul și mintea.

Toată viața Generalul și Rectorul de la Academia de Poliție a luptat pentru adevăr pentru dreptate și pentru frumos, iar acum vrea să ne împărtășească tuturor câte ceva din istoria acestei lupte în care chiar dacă a suferit sau arareori a pierdut, a sfârșit prin a câștiga bătălia pe plan spiritual împreună cu prețuirea și stima tuturor românilor cu care s-a vrut a fi sincer și drept.

Autorul știe foarte bine că viața reală este mult mai complexă, mult mai interesantă și mult mai plină de învățăminte decât a putut el să noteze.

De aici și ezitățile sale care l-au determinat ca aceste însemnări să aștepte multă vreme până când și-au luat zborul spre alți ochi.

Trecut-au ani de-atunci dar realizările domnului Voicu vor rămâne de-a pururi în memoria neamului românesc.

În această carte autorul nu a făcut o cronică ci doar o consemnare de date, fapte, momente și oameni, dintr-un loc anume și dintr-o perioadă oarecare de timp în care Poliția din România a cunoscut lumea iar lumea l-a cunoscut pe el ca pe o speranță sau uneori mai mult decât atât.

Este imposibil ca un scriitor să se detașeze de sine astfel încât jurnalul său să devină numai unul al trăirilor generale sau autentice.

Cunoștințele acumulate în țară și străinătate i-au consolidat și i-au dezvoltat structura necesară susținerii efortului comun. În plus ariile de activitate din instituția sa, i-au oferit acces la multe informații de interes național. Acest vector extrem de sensibil și important a

necesitat multă inteligență, atenție și prețuire în beneficiul societății în general și a fiecărei persoane în particular.

Lumea de la 23 august 1944, când balanța a inclinat tot mai mult în favoarea forțelor aliate, s-a schimbat total.

Germania hitleristă și aliații acesteia între care și România de sub regimul antonescian, a fost nevoită să se retragă de sub loviturile puternicei armate roșii.

Ulterior, autorul acestor scrieri, a trăit într-o țară transformată într-un imens lagăr de muncă forțată, sub teroarea unui mecanism diabolic de represiune și la discreția unei camarile dictatoriale și a fanteziilor megalomane ale șefului suprem.

Mai greu a fost când a venit ziua aceea de foc a descătușării, când zecile de mii de oameni, de toate vârstele au invadat piața din fața fostului sediu al dictatorului peste care plutea fumul dens al incendiului ce mistuia o parte din Palatul Regal și clădirea instituției pașnice a Bibliotecii Centrale Universitare unde fulgerau rafale de gloanțe trase nu se știe de unde și de cine.

Pocnetele, împușcăturile și șuieratul sinistru al gloanțelor ne-au răcit sângele din vene și aproape ne-au tăiat respirația.

În respectivele perioade istorice, după prezentarea unor metode infracționale, autorul a trecut la identificarea breșelor și la anihilarea lor prin crearea unor alternative de dezvoltare și de protejare, prin prelucrarea stocarea și transmiterea mai departe a informațiilor.

Modificarea cadrului legislativ și activarea unor mecanisme care să armonizeze continuu normele cu necesitățile practice, au reprezentat pași care au trebuit parcurși cât mai curând posibil, datorită faptului că legislația națională în domeniul securității colective și individuale a avut multe capitole care au reclamat a fi completate și transformate.

Amenințarea teroristă a fost percepută ca o agresiune cu consecințe asupra pierderii vieților omenești dar și a unor bunuri și obiective materiale importante.

În lumea noastră se petrec nenumărate evenimente și procese care generează o serie de probleme axate pe conceptul de rău.

Mizând pe posibilitățile poliției de investigare rațională, de identificare și de analizare a multiplelor ipostaze ale răului și ale securității, de la răul diabolic individual la răul totalitar, reiese că poliția a putut propune idei care să impună dreptatea.

Problematica abordată în cartea de față oferă autorului spațiul necesar pentru efectuarea unor analize legate de semnificația și limitele rațiunii polițienești iar corelativ schițează relația dintre adevăr și normele legale, dintre cunoașterea rațională și revelația adevărului.

În perspectivă autorul pledează pentru reluarea acestei tematici având ca referință lumea de astăzi sfâșiată de tot felul de crize și marcată de numeroase conflicte și suferințe.

Securitatea este un concept în jurul căruia confruntarea dintre bine și rău este continuă.

Măsurile de prevenție vin în completarea fluxurilor procedurale ce reglementează aplicarea strategiilor de securitate individuală și națională dar managementul performant al luptei împotriva fraudei rămâne un obiectiv greu de atins, deoarece pentru orice soluție adoptată piața infracțională nu are limite și se grăbește să creeze noi variante ocolitoare.

În baza principiului motivației actelor iraționale, pot fi declanșate mecanisme cu efecte greu de calculat pe termen lung.

Nicio justificare nu poate pretinde că are fundament real în momentul în care majoritatea absolută suferă prejudicii evidente cauzate de o persoană sau de către o minoritate ce

acționează în sensul generării unui profit ilicit bazat pe exploatarea fără permisiune a resurselor altora.

Și evaluarea riscului asociat activităților financiare de stabilire a unui cadru unitar al managementului securității, coroborat cu elementele alternative de soluționare a incidentelor au reprezentat fapte care au trebuit puse în practică.

Atacurile au devenit destul de rafinate iar posibilitatea descoperirii lor, premergătoare comiterii infracțiunilor tot mai elaborate, au scăzut.

Inventivitatea grupurilor infracționale a evoluat aproape în același timp cu identificarea noilor breșe care au putut fi penetrate.

De ce s-a angajat Generalul Costică Voicu la o cercetare atât de complexă care presupune o problemă controversată?

Cred că răspunsul își are premisa în studiile sale doctorale, în preocuparea domniei sale pentru analizarea fenomenului dreptății, pe de o parte și în asumarea personală a unei misiuni moral-judiciare, pe de altă parte.

Tangențial, autorul are în vedere modalitățile de îndepărtare a răului manifestat sub diferitele sale ipostaze cu ajutorul justiției și a legilor țării.

În condițiile în care răul există și se manifestă pregnant în lumea omului, atunci pare rezonabil să existe legi și opresiuni corespunzătoare.

Academician,
Prof. univ. dr. LEON DĂNĂILĂ

DESPRE POLIȚIE

1. Poliția este un veritabil seismograf al mișcărilor profunde care se derulează la nivelul și în sânul diverselor subculturi care compun societatea.

2. Poliția se află într-un contact permanent cu marea diversitate a mediilor sociale, având posibilitatea pătrunderii în intimitatea grupurilor și indivizilor.

3 Poliția are drept misiune fundamentală menținerea ordinii publice, care este chin-tesența funcției guvernamentale.

4. Poliția este capabilă să pună diagnosticul pe fiecare componentă a societății: economie, viața socială, educație, starea de dezordine și violență existentă. Drept urmare, poliția trebuie să prevadă evoluția principalelor aspecte din societate: consecințele marilor fraude; evoluția crimei organizate (trafic de droguri, trafic de persoane, contrabandă etc.), folosirea frauduloasă a fondurilor europene, criza în educație.

5. Poliția trebuie să sesizeze lacunele din legislația contravențională și cea penală și să intervină ferm pentru modernizarea acesteia.

6 Poliția trebuie educată profund pentru respectarea drepturilor și libertățile fundamentale ale omului.

7. Poliția, spunea H. de Balzac, este pretutindeni în lume oglinda societății în care este prezentă.

8. Președinții și Guvernele se schimbă, Poliția ca instituție rămâne.

9. Politizarea excesivă a Poliției este semnul unei puternice paralizii sociale.

10. O Poliție neinformată este o Poliție paralizată.

Capitolul I

TINEREȚEA

Perioada 1966–1989

În Bărăganul ialomițean, la Grindu, locul nașterii mele, liniștea este tulburată doar de dangățul răgușit al clopotelor bisericii care măsoară timpul în scurgerea lui.

Copilăria, brăzdată de lungi șiruri de întâmplări nevinovate și amintiri, cuibărită în mine, zvâcnea cu regretul că totul se termină prea brusc.

Terminasem școala generală și urma admiterea la liceu. Era timpul să las în urmă o lume din care nu ieșisem niciodată până atunci. Am urcat pentru prima oară într-un tren cu sentimentul despărțirii de lumea satului care-și avea regulile ei turnate de mult, cu ritualurile moștenite și cu zbaterile unui prezent tăcut.

Liceul de băieți din Galați, la care am fost admis, era recunoscut ca școală de elită, cu reguli stricte de disciplină și cu aura unui corp didactic remarcabil.

Liceul poartă și acum numele marelui poet Vasile Alecsandri.

Educația pe care am primit-o aici, pe parcursul celor patru ani (1966–1970) m-a transformat și maturizat, diploma de bacalaureat, care confirma terminarea studiilor liceale cu media 9,83, fiind, de atunci, cel mai prețios document al meu.

Alături de acest giuvaer al meu, păstrez rândurile scrise de profesorii și colegii celor patru ani, încărcate cu slove de apreciere, dar mai ales de speranțe.

Profesoara de matematică, Chița Popovici îmi scria pe 22 mai 1970 „am admirat tot timpul felul corect, modest și istețimea ta. Să fii tot timpul așa cum te-am știut eu, ca elev și vei avea numai succese. Îți doresc sănătate, noroc și multe bucurii”, pentru ca doamna Spiridonescu (chimie) să aștearnă pe aceeași filă îngălbenită azi „mă voi gândi cu plăcere la elevul Voicu conștiincios și permanent amestec (nu chimic) de seriozitate și copilărie. Îți doresc mult noroc și înainte de toate să fii toată viața OM”.

Poate cea mai profundă scriere a colegilor mei de liceu este cea lăsată în caietul de amintiri de elevul Boia Cristian, plecat la ceruri nedrept de tânăr: „poate că am văzut în tine ceva din dragostea de cunoaștere a românului, a țaranului nostru, pentru că ți-am văzut frumusețea ta morală și sufletească, ești pur ca o fată mare.”

Plecasem din Grindul copilăriei mele, având în minte versurile unchiului meu, poetul George Petcu (1917–1939) care, la nouăsprezece ani, scria „Nu știi... Dar câteodată

Aș vrea să țâșnesc

Ca o fântână arteziană

Spre soare...

Să trâmbițez cuvântul

În straie de lumină

Și tinerețea celor

Nouăsprezece ani
 S-o torn în aerul proaspăt
 Și rece
 Al unei dimineți de mai,
 Să-nvioresc inimile moarte
 Care și-au plâns amorul
 Și deznădejdea
 Ca-ntr-o carte...
 Să pornim cu toții
 Încrezători în ritmul
 Nădejdelor aprinse
 Pe căi necunoscute
 Și-ntr-o bună zi
 După ce vom fi suferit mult,
 Din cerul triumfului
 Să stârnim armăsarul năuc
 Al destinului...
 Atunci,
 M-aș înfrăți cu marea,
 M-aș contopi cu vântul,
 Aș săruta fanatic,
 Ca un nebun,
 Pământul
 Și-aș cânta omul...
 Omul care știe să lupte
 Și să-nfrângă,
 Omul
 Care nu știe să plângă...
 (Avânt – vol. Tălmăciri din mine 1936)

Nu l-am cunoscut, Avântul lui s-a prăbușit la numai 22 de ani, după ce terminase Liceul militar de la Mănăstirea Dealu, coleg fiind cu Regele Mihai, și era tânăr student al Facultății de Litere și Filozofie din București.

În anul 1999, când se împlineau 60 de ani de la moartea lui George Petcu, rosteam, în fața consătenilor mei, următoarele cuvinte „El a turnat în slovă, bronzul aurit al cuvântului care mângâie, care zdrobește în țândări luceferii durerii. Și la rândul său, Dumnezeu a picurat în el un strop de geniu. Poet al anotimpurilor și cosmosului, George Petcu și-a înălțat inima spre „steaua mea înalt liliachie”, pentru a ne aduce aminte „când vei veni la mine

Sărută mâinile Bărăganului,
 Grâul îți va surâde deschis,
 Drumul are să-ți fie caravană
 Și, după cum ți-am promis,
 Prin valuri și lumină Am să-și fac cunoștință
 Cu Fata-Morgana” (Poem)

În această „primăvară beată de chiotul durerii”, recităm versurile lui scrise, aici la Grindu în dogoritoarea vară a anului 1938, când „asculta simfonia de liniști, iar soarele doarme prin

miriști și își implora destinul „tată, tată/Pe care nu te-am știut vreodată/Cred în noaptea/Puterilor oarbe/Din sămânța ta...”

* * *

Ultimul an de liceu (1970) avea să decidă în legătură cu următoarea etapă a vieții. Mă aflam într-o mare dilemă, având să optez pentru Facultatea de Litere sau Facultatea de Drept. Sora mea, Maria era deja studentă în anul I la Drept și îmi povestea despre farmecul studenției și atracția dreptului. Eram înclinat spre Litere și nu puteam să mă hotărâsc, mai ales că știam dificultățile părinților, ambii țărani cooperatori, de a susține doi copii la facultate.

Salvarea a venit la începutul anului 1970, când, la ora de dirigenție, doamna profesoară Faur Ecaterina, ne anunță despre faptul că se află în școală un ofițer de miliție care urmează să ne vorbească despre cariera de ofițer, despre condițiile de a candida la Școala de Ofițeri a Ministerului de Interne. Surpriza cea mare a fost că la această școală se predă și disciplinele de drept, în paralel cu cele de specialitate de miliție, iar la terminarea celor trei ani de studiu, se putea continua anul IV și V la frecvență redusă, studiul la Facultatea de Drept din București.

Precizarea care a venit, la terminarea prezentării, era atractivă: gratuitate totală a studiilor, încartiruire obligatorie în cazarmă, regim militar specific Școlii de Ofițeri și o bursă, în funcție de rezultatele obținute.

Nu mă speria acest lucru. Aveam în mine puterea de a decide și foarte repede am făcut opțiunea, după ce, la prima sosire la Miliția Județului Galați am primit mult mai multe detalii despre școala de ofițeri, despre cariera și perspectiva acesteia. Din acel moment s-a născut în mine dorința de a fi pe picioarele mele și ambiția de a termina ultimul an de liceu cu medii mai mari. Tălmăcesc acum, după 51 de ani, rezultatele obținute în anul de învățământ 1969/1970, pe care l-am terminat cu o singură notă de 7 (șapte) la Educație fizică și o singură notă de 8,88 la limba rusă. În rest medii de 9 și 10, iar media generală a clasei a XII-a de 9,13.

După terminarea bacalaureatului, împreună cu alți cinci colegi ne-am prezentat la examenul de admitere la Școala Militară de Ofițeri a Ministerului de Interne – arma miliție. După examenul psihologic, examenul la probele fizice (7 la număr) și examenul scris (la istorie și filozofie) am fost declarat admis, în primii cinci.

M-am întors acasă triumfător: mama venise de la treburile câmpului și nu înțelegea la ce școală am reușit eu, când copiii din sat din promoția mea abia se pregăteau să plece pentru a da examen la facultate. I-am explicat pe îndelete, am liniștit-o, am mângâiat-o și am sărutat-o cu blândețea dintotdeauna.

Familia era fericită: tata și mama care au făcut atâtea sacrificii pentru copiii cărora le-a insuflat dragostea de învățătură, erau mulțumiți. Poate vorbele spuse de tata de atâtea ori: „n-ai carte, n-ai parte” ni s-au fixat în mintea noastră de copil și ne-a însoțit toată viața.

Încercam să dau înapoi timpul și să-mi amintesc câte ceva din anii petrecuți lângă părinții și frații mei, lângă oamenii din sat, rudele noastre, vecinii și consătenii noștri. Un timp care s-a scurs cu întâmplările frumoase și cele uitate, un timp pe care n-o să-l dăm afară din viața noastră pentru că el, timpul, ne-a umplut trăirea cu clipele frumoase ale copilăriei.

Din scurgerea timpului, două au fost evenimentele ce mi-au rămas întipărite: în 23 noiembrie 1963, în timp ce așteptam să primim damigenele cu vin ce ni se cuveneau de la Gospodăria Agricolă Colectivă (G.A.C.) la difuzorul din centrul comunei se anunța un lucru

teribil: a fost asasinat, la Dallas, în Texas, președintele Statelor Unite ale Americii, John Kennedy. Aveam 12 ani. Peste cinci ani, în august 1968, se anunța, pe un ton grav, invazia trupelor militare ale Tratatului de la Varșovia în frunte cu U.R.S.S., în Cehoslovacia. Era un ceas istoric, când poporul era chemat să condamne această agresiune, când nu înțelegeam mare lucru din complicata apartenență a noastră la blocul sovietic.

Și tot în august 1968, într-o discuție cu bătrânul meu vecin pe marginea evenimentelor politice ce se petreceau în Paris (grevele și manifestațiile din capusurile universitare de la Sorbona), am auzit de la acesta sloganul studenților împotriva generalului DE GAULE „Este inretzis să interzici”.

Din ziarul „Le Monde” și de la postul de Radio „Europa Liberă” pe care bătrânul îl asculta cu regularitate, se putea spune că începuse, în mediile tinerilor europeni, o adevărată revoluție. Mai târziu, aveam să înțeleg sensul acestor revolte: era vorba de libertatea de exprimare, libertatea de manifestare a tinerilor, de o modă nouă în muzică, în vestimentație, de curente neocomuniste (Che Ghevara, Mao, Castro), de un nou tip de divertisment, dominat de formațiile The Beatels și The Rolling Stones, Elvis Presley, Adano, Johnny Hollyday și Silvie Vartan. Păstrez și astăzi o carte intitulată „La chanson et ses vedettes” (Vedetele muzicii ușoare), scrisă de Jacques Marny în anul 1965 și tradusă în limba română în 1967.

Era o parte a realităților europene: era o formă de protest, în care se cerea ca tinerii să fie ascultați de către guvernanți, să se înfăptuiască o reformă reală a învățământului liceal și universitar, în care să se audă și vocea tinerilor.

Generalul Charles de Gaulle se afla, în vara anului 1968, în vizită oficială în România. A trebuit să-și întrerupă vizita pentru a fi la Paris, unde revolta tinerilor risca să scape de sub control.

Și a mai rămas întipărită în minte, primăvara anului 1970 când inundațiile au lovit cumplit toată Moldova, inclusiv Galațiul și alte localități. Atunci, tot orașul, întreaga suflare era mobilizată pentru apărarea de apele Prutului și ale Dunării care amenințau cartiere întregi. Toți elevii de la licee și studenții facultăților au ajutat la consolidarea digurilor de apărare a orașului. Atunci am văzut adevărata solidaritate a oamenilor.

Într-un alt cadru și într-o cu totul altă situație am trăit cu adevărat solidaritatea românilor, în zilele Revoluției din Decembrie 1989.

* * *

Împlinisem 19 ani (pe 5 noiembrie) și începeam, la câteva luni de la începutul Școlii de ofițeri, să înțeleg ce este Dreptul, cu necunoscutele lui, cu vraja lui permanent nespusă, cu imperfecțiunile descoperite mult mai târziu.

Aveam discuții cu sora mea, Maria Voicu, studentă în anul II la Facultatea de Drept a Universității București, pe marginea disciplinelor parcurse. Aveam aproape aceeași profesori la disciplinele de bază: la drept roman, la drept constituțional, la civil și penal, la muncii etc. Într-o permisiie acordată după multe zile de cazarmă, ne-am întâlnit în oraș, să discutăm despre noi, ca studenți, cu grijile, împlinirile și dezamăgirile noastre. Atunci mi-a relatat o scenă, ce părea desprinsă dintr-un film: predare la drept roman, titularul cursului fiind Prof. dr. Tomulescu, o personalitate în materie. În aula Universității București erau prezenți studenții de la cursul de zi. Deodată, își făcu apariția, pe post de Profesor, domnul maior de miliție SAS DUMITRU, îmbrăcat în uniformă, elegant și cu emoția firească a întâlnirii cu

studentii. În sală se produsese o animație stranie. Ce caută un milițian, la ora de Drept Roman? După liniștea, întreruptă de câțiva studenți, maiorul începu să prezinte tema, în limba română. Apoi, văzând că neliniștea din sală se amplifică, a trecut la prezentarea cursului în limba latină.

După mai multe fraze rostite în limba lui Cicero, le răspunde studenților siderați: eu așa predau la Școala de Ofițeri! S-a făcut liniște, și-a continuat predarea, iar la final toată asistența aplauda.

Astea sunt întâmplări din studenție.

Ce a urmat apoi, după terminarea studiilor la Școala Militară de Ofițeri?

Un parcurs care astăzi poate părea nefiresc, date fiind coordonatele pe care evoluează tinerii, ofițerii și agenții de poliție, astăzi.

Am fost repartizat ca ofițer sectorist la Secția 17 Poliție a Sectorului 8 al Capitalei, care avea în competență zona Gării de Nord și teritoriul adiacent al acesteia. A fost prima, și cea mai convingătoare imagine privind munca de poliție. Eram în 1973, în plină afirmare a comunismului, și eu vedeam cu ochii mei starea în care se afla o parte a societății românești. În Gara de Nord, loc de afluire a atâtor oameni, găseam prea adesea specimene umane, aflate la marginea societății: prostituate, proxeneți, tâlhari, hoți, cerșetori, oameni aflați în disperare și totuși, oameni. Mă întrebam, sigur în sinea mea neștiutoare atunci, cum este posibil un asemenea spectacol trist, înjositor și nedemn să aibă loc, să se producă în epoca care proslăvea socialismul multilateral dezvoltat?

Îmi aduc aminte scena în care, fiind ofițer de serviciu la Secția 17 Poliție, am fost nevoit să primesc un lot de „paraziți”, aduși cu Duba de poliție.

După prima selecție, am ajuns în fața unei tinere, avea 16 ani, frumoasă, blondă, bine construită, cu mult tupeu, arțăgoasă și cu o personalitate greu de descifrat. Îmi spunea că este dintr-un județ, dintr-o comună, dintr-o familie bună, și că vrea să fie bucureșteancă. Adică să se realizeze, făcând tot ce se poate pentru a găsi norocul unei vieți fără probleme. A plecat, precum a venit, transpirată, cu ochii injectați de nesomn privind în gol, disperată de eșecul produs.

Mi-am amintit atunci spusele unui profesor înainte de terminarea școlii Militare: „să nu uitați niciodată că veți trăi zilnic în cele mai murdare medii ale societății, infestate de hoți, de prostituate și bișnițari, de oameni răătăciți”. Era o realitate pe care nu o puteam ignora, era o lume care exista aieva, necosmetizată, în teritoriul căruia trebuia să rezști, să înveți comportamentele, jargonul și modul de operare specific diferitelor categorii de infractori (bișnițari, hoți din buzunare, proxeneți, spărgători, speculanți etc.).

Trecuseră patru luni de când terminasem Școala Militară și singura certitudine era incertitudinea cu privire la specialitățile operative ce se prefigurau a fi implementate în noua organigramă a unităților de miliție (miliție economică, judiciară, cercetări penale, circulație etc.) începând cu anul 1974.

Așa stând lucrurile, așteptam să se îndeplinească promisiunile făcute de conducerea Inspectoratului general al Miliției (I.G.M.) când ne-au selectat pentru viitoarea organigramă, ce presupunea specializarea.

La sfârșitul anului 1973, în luna decembrie, am fost convocați, patru tineri locotenenti, la sediul din șos. Ștefan cel Mare. A fost o zi memorabilă pentru mine, pentru că mă aflu în structura de elită a miliției, la cunoscuta Direcție de Miliție Economică, condusă de marele general Valeriu Buzea, considerat de generațiile care au urmat, drept fondatorul acestei